

Forventning, glæde og tro

2. søndag i advent i Gratiakirken og Martinskirken 2011 (LGJ). Malakias 3,1-3. Jakobsbrevet 5,7-8. Lukas 21,25-36. Salmer: 59 - 232 – 234 – 73 – 72.

Matthæus 25,1-13

Da skal Himmeriget ligne ti brudepiger, som tog deres lamper og gik ud for at møde brudgommen. Fem af dem var tåbelige, og fem var kloge. De tåbelige tog deres lamper med, men ikke olie. De kloge tog både deres lamper med og olie i deres kander. Da brudgommen lod vente på sig, blev de alle sammen dødsige og faldt i søvn. Men ved midnat lød råbet: Brudgommen kommer, gå ud og mød ham! Da vågnede alle pigerne og gjorde deres lamper i stand. Og de tåbelige sagde til de kloge: Giv os noget af jeres olie, for vore lamper går ud. Men de kloge svarede: Nej, der er ikke nok til både os og jer. Gå hellere hen til købmanden og køb selv. Men da de var gået hen for at købe, kom brudgommen, og de, der var rede, gik med ham ind i bryllupssalen, og døren blev lukket. Siden kom også de andre piger og sagde: Herre, herre, luk os ind! Men han svarede: Sandelig siger jeg jer, jeg kender jer ikke. Våg derfor, for I kender hverken dagen eller timen.

At være kristen er at vente. Vente på Kristus. Og at vente på Kristus kan sammenlignes med noget så stort som at vente på bryllup. Det er en glæde at vente på bryllup. Og da især hvis man selv skal giftes og er bruden. Elsket. Elsket af ham, som vi skal giftes med.

At være kristen er at være elsket! Og at vente på sin elskede. Ja, have ham allerede nu i troen – og at se frem til den evige salighed hos ham og med ham.

I evangeliet er det de ventende brudepiger, som vi må spejle os i. De skulle ledsage brud og brudgom ind til festen. Selv om de ikke er bruden selv, er det stadig glæden, der er i centrum.

Brudejomfruerne ventede på, at brudgommen kom og hentede sin brud. Når han kom, ville de ledsage brud og brudgom hen til festen. De ville lyse for parret på vejen, og derefter ville festen begynde. Og brudejomfruerne skulle være med. - At være kristen er at vente på noget så glædeligt.

Dermed siger evangeliet i dag først og fremmest, at det er glæden, der skaber forventning. Det er glæden, der gør at man våger og er klar. Det er glæden, som gør, at man forbereder sig.

”Våg derfor ...” (v13). ... Våg ikke, fordi det er en tung pligt, men fordi du venter på Kristus og bryllupsfesten. Selvfølgelig kan frygt også få folk til at være vagtsomme. Våge i angst. Våge i usikkerhed. Være vågen, fordi man føler sig truet. Leve i frygt hver eneste dag, fordi der kommer en dommedag.

Men hvis Jesus ville gøre rædsel og angst til drivkraften i vores liv, da havde han nok valgt en anden sammenligning. Og selv om der er alvor og dom i hans forkyndelse, så der hovedsagen jo ustandselig: ”Frygt ikke!” ”Frygt ikke!”

Sådan også i evangeliet fra 1. tekstrække: ”Og der skal ske tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene gribes af angst, rådvilde over havets og brændingens brusen. Mennesker skal gå til af skræk og af frygt for det, der kommer over verden, for himlens kræfter skal rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med magt og megen herlighed. Men når disse ting begynder at ske, så ret jer op og løft jeres hoved, for jeres forløsning nærmer sig.”

Når alt dette begynder at ske, når mennesker dåner af rædsel for det, der vil komme over jorden, så ”frygt ikke!” Løft jeres hoveder, for jeres forløsning nærmer sig!” Denne glæde er bestemt ikke nogen almindelig glæde. Det er en glæde, som lever under de mest vanskelige forhold. Det er troens glæde. Den lever af troen.

Derfor er det helt afgørende for os at have denne TRO. Og ligesom olien og lyset bliver det afgørende i lignelsen om brudepigerne, sådan er troen og troens kilde det afgørende i vores liv.

I fortællingen om brudepigerne får vi at vide, at der er 5 kloge og 5 tåbelige. De kloge har noget, som gør, at lyset brænder. Og det lys er helt afgørende, når brudgommen kommer. De ligner ellers hinanden på alle andre måder. De er brudepiger. De venter. De har lamper med. De er inviteret. De kender brudgommen og bruden. De synes alle, at ventetiden bliver lang. Og de falder alle i søvn. Forskellen består kun i en ting: De kloge havde olie på deres kander. De tåbelige havde ikke.

Hvordan kan vi bevare troens glæde? Ved at have olie på kanderne. Troens lys og troens forventning og troens glæde lever ikke af ingenting. I lignelsen lever lampens lys af olie. Og i vores liv lever troen af Guds ord. Glæden lever af at vi hører brudgommens ord. Vi skal både se verden, som den er, og fornemme

frygten, se, at der er grund til frygt på alle måder. Se tomheden. Se skylden. Se os selv. Men også se **Jesus**, som er kommet til os. Høre ham sige: **"Frygt ikke!"**

Nu vil nogen sige, at det er en selvfølge, at en kristen tror. Men Jesus gør jo klart, at det ikke var givet, at brudepigerne alle var klar. Sådan vil han advare os. Troen er truet! Han siger jo: *"Men når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?" (Luk 18,8).* Og: *"hvis de dage ikke afkortedes, blev intet menneske frelst; men for de udvalgtes skyld vil de dage blive afkortet. (Matt 24,22).* Verden siger til os: Se at få noget ud af livet. Tænk ikke på himlen, men på livet nu. Tænk ikke på regler og bånd, som din religion lægger på dig, men spørg dig selv, hvad der er rigtigt for dig. Det er jo nok også det rigtige!

Og det trænger ind i forkyndelse i takt med, at kristendom og andre religioner smelter mere og mere sammen. Kærlighed er det store ord. Men ikke Brudgommens kærlighed. Ikke Kristi stedfortrædende offer for os. Ikke forsoning og frelse. Men kærlighed som følelse og oplevelse, du får. Og den får du jo ikke ved at underlægge dig regler og krav. Sådan siger verden. Og det lyder indlysende. Og det, du skulle have på kanden, det får du så ikke på kanden. Det virker jo ubrugeligt og unødvendigt. Men forventningen til Jesus Kristus – Evigheden – og hans kærlighed – hvor han tog dine synder – det kommer i baggrunden mere og mere. Så når du pludselig får brug for det, så er det der ikke mere. Der er tomt. Og da kommer rædslen. Da spørger man forvirret: Er der ikke nogen, som kan hjælpe. Lad mig låne af din tro. Men man kan ikke tro for hinanden. Troen må være i dit eget hjerte. Håbet skal være hos dig og i dig. Det er dig, der skal våge og bede.

Denne advarsel giver Jesus sine disciple og os, for at vi nu skal købe olie. Køb uden penge! Sådan indbyder han. Det er nemlig helt frit og gratis. Guds evangelium er lige her. Hør det. Og da er det jo dit. Da bliver kanden langsomt tanket op.

Vores forberedelse er at fokusere på Guds ord. Være tåbelige i andres øjne – og sige: Jeg behøver at læse i bibelen. Det gør jeg altså bare. Jeg læser.

Og jeg behøver at holde mig til den rette tro – trosbekendelsen – lille katekismus. Kende de 10 bud og Troen. Fadervor. Dåben og Nadveren.

Vi kan fristes til at glemme alt dette. Glemme andagten. Glemme at gå i kirke. Og hvis man spørger: Du er holdt op med at holde andagt og bede – men er du så ikke mere kristen? Da vil de fleste sige: Jo, jeg er stadig kristen. Selvfølgelig er jeg kristen. Jeg tror på Jesus. – Men forventningen og håbet peger i andre retninger. Og der er ikke olie på kanden. Troen får ikke noget at leve af.

De fem af brudepigerne lever sådan. De er stadig brudepiger – lige til Herren komme. Men de bliver ikke frelst! De tåbelige piger var ikke onde, kun tåbelige. De havde ikke kasseret deres lamper. Slet ikke. Men deres lamper kunne ikke lyse.

Sådan kan vi langsomt tilpasse os verdens måde at leve på, følge verdens dagsorden og have nok i verdens glæder – uden Jesus Kristus.

Vi lever jo 2000 år senere end de første disciple. Vi kan vel ikke blive forbavsede over, at ventetiden kan blive lang, når den allerede har været så lang. Hvorfor? Blev den så lang? Fordi Gud ville have flere med – ville have os med. Skabte også os, for at vi kunne blive hans. Er det ikke stort?

Og der står et sted, at Gud tøver, fordi han vil at alle mennesker skal frelses. Der skal prædikes.

Og der, hvor Jesus fortæller om tegnene på verdens ende slutter han jo med at sige: "Og evangeliet om riget skal forkyndes for alle folkeslag, og så skal enden komme!" Og det sidste han siger i Matthæusevangeliet er jo også dette: Gå ud og gør alle folkeslagene til mine disciple ... og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.

Det er bestemt ikke ord, som kalder på frygten, men på glæden og håbet. Det kalder på tjenesten. Han kalder os sammen til at tjene ham sammen mens vi venter. Og hvem er hos os? Det er han! Alle dage.

Ikke dårligt! Meget stort og glædeligt! Derfor: Lad os vente med Guds ord i kanden, så troens lys kan brænde indtil Herren kommen. Det give Gud os alle. Amen.